

Autista lány a főiskolán

A főiskolán általában meg voltam kukulva. Néha, hébe-hóba, megkérdeztem egy-egy ember születési dátumát, és utána ismét visszavonultam önmagamba. Teljesen üvegbúra alá kerültem. De mivel az Alkalmazott Pszichológia Tanszékre jártam, egy pszichológus kiszúrt magának a személyiségfejlesztő szeminárium első óráján, és foglalkozni kezdett velem. Rögtön, 18 évesen, szóban megkaptam a gyermekkori autizmus diagnózist. (Írásba nem adhatta, mert ilyen ügyben ez a tanszék nem volt illetékes.)

Sokat voltunk együtt, minden kedden 11-től foglalkozott velem. De mivel már nem bírtam tovább, hogy az egész tanszék és az összes hallgató a hátam mögött beszél, ezért egy napon feltúrtam a Pszichológia Tanszék irodáját. (Valójában csak tollakat repítettem összevissza. Na jó. Nem szépíték. Az összes toll, több száz, a levegőbe repült, majd a földön landolt.)

Talán ezért vitt el a Juvenilis (Gyermek-és Ifjúság) Pszichiátria Ambulanciájára a tanszékvezető pszichológus, mert azt is mondta, hogy engem már gyógyszerezni kell. Itt is megkaptam a gyermekkori autizmus diagnózist, bár ezt csak címkének ítélt meg. És emlékszem, hogy útban hazafelé a pszichiátriáról ez a kérdés tolt a fejembe: "Te akkor most autista vagy, vagy ember?" Választ senkitől sem kaptam. Csak erős nyugtatókat, köztük a Risperdalt, amit autista gyerekek és felnőttek is szednek. Ez kicsit jobba tette az életemet.

2000-ben, a Magyar Írók Nemzetközi Szövetsége által rendezett XII. Nemzetközi Irodalmi Versenyen, 6. helyezést értem el vers kategóriában. 2001-ben, a XIII. Nemzetközi Irodalmi Versenyen, első helyezett lettem vers és próza kategóriában egyaránt. Csörögtek a telefonok, engem visított a rádió, mind ez azonban egyáltalán nem érdekelt. Semmi, semmilyen hatással nem volt rám. Egyszer azonban felemeltem a kagylót: hívtak tévébe interjúra, és azonnali állást ajánlottak nekem riporterként, egy újságnál. Mindössze 20 éves voltam, szinte még gyerek. Azonban a telefonba csak ennyit tudtam mondani: "Én nem tudom, hogyan kell beszélgetni." Visszakérdeztek: "Tessék? Ezt Ön mégis hogyan érti? Mindenki tud beszélgetni!" Nem tudtam erre válaszolni. Szó nélkül letettem a telefont. Soha többé nem kerestek.

21 évesen átirányítottak a felnőtt pszichiátriai gondozóba. Itt szintén gyermekkori autizmussal diagnosztizáltak. De mivel sem tanulni nem tudtam tovább, sem dolgozni, ezért hát leszázalékoltak 2002-ben.

Még ugyanebben az évben kerültem az Autizmus Kutatócsoporthoz. Vizsgálat vizsgálat hátán. Szintén megerősítették a korábbi autizmus diagnózist. 2005. márciusában megjelent az Autizmussal önmagamba zárva című könyvem. 22 évesen kezdtem el írni, ami a nagy magányomat, és az azzal együtt járó elkeseredésemet kitöltötte, és egy kicsit szebbé tette.

Azonban újabb negatív emberi tulajdonságokkal találtam szembe magam: az irigységgel. Erre talán még egy lapáttal rátett az, hogy 2005 szeptemberében Friderikusz Sándor meghívott a Szólás szabadsága című műsorába. Ott, a stúdióban, nagyon jól éreztem magam. A megalázásokat, gonosz lekicsinyléseket - amit a tévészerelés után kaptam az emberektől - nagyon nehezen viseltem. Két hónapig napi tíz szem gyógyszerre volt szükségem. Mert a mi városunk kisváros, és az egyetlen pozitív kritikán kívül ("Nézd, ez a zsenigyerek a tévéből") csak azt kaptam, hogy bámultak és bámultak. A régen látogatott helyeken megkérdezték tőlem, hogy van-e e nálam pénz, mert nem szolgálnak ki... Amikor ezek történtek, akkor már durván és agresszívan visszafórtam mindenkinek. Ilyeneket például: "Mégis mit képzelsz? Eddig is megvettem, ami kellett, és most, hogy tudod is, hogy nemcsak furcsa vagyok, hanem autista, ezzel mégis mi változott meg?" - erre nem tudtak mit válaszolni.

A szomszédok még jobban elfordították a fejüket... Tudták, hogy sokat szoktam ordítani, de mindig köszöntek nekem a lépcsőházban... A tévéműsor után nagy ívben kikerültek, és senki (szó szerint) nem köszönt... Anyám azt mondta, hogy én akkor is köszönjek nekik, mutassam meg, hogy nem vagyok "olyan", mint ők, a "normálisak".

Aki irigy rám, azt most megkérdezném: "Vállalnád? A fél életedet eltöltenéd kórházban, állandó immunbetegségekkel (immunthrombocitopenia, hipertireózis, endometriózis)? Szeretnéd, ha már négyévesen az infúziót a fejedbe és a talpadba vezetnék, mert a vérzékenységtől még vénád sem lenne? Vállalnád? Te tudsz beszélgetni, én nem. Csak mondom a magamét, és nem tudom megérteni közben a másik embert, és ez nekem fáj. Elhiszed? Vállalnád mégis? Nem tudok barátkozni, az emberek szó szerint menekülnek előlem. Vállalnád? Szeretnéd? És ha ezt mondanám: tessék, itt egy magányvilág, telve félelemmel és állandó rettegéssel, amikor még egy új gázgyújtóhoz sem mersz érni az iszonyú hangja miatt, és közben éhen halnál, mert nem tudnál semmit tenni ellene. Mondd! Vállalnád?"

"Mindenki csak a saját sorsát tudja elviselni, mert a másé alatt összeroppanna..."

Ezért is mondom nektek, hogy ne adjátok fel soha, mert a tiltakozó, menekülő (vagy éppen a túlzottan bizarr) állapotban is lehet elérni eredményeket, akár felnőtteknél is. És köszönöm, hogy nem adtátok fel, pedig erre már számos lehetőség lehetett volna... köszönöm... mindenkinek...

Seth F. Henriett.

Ej, nem szólal a gyermek?

*Ej, megszületett megint egy rab,
Mely se nem magyar, se nem arab,
Nevet, hintázik, gőgicsél,
Arcán azonban valami félsz,
Nyöszörög, kínlódik a világban,
Nem érzi jól magát semmilyen ruhában,
És már hipp-hopp, nőttön megnőtt,
De emberek között nem ő győzött,
Hisz beszéde halk, ismétli a szavakat,
Nem érti meg az emberi hangokat,
Ej, nem is szólal igazán meg a gyermek,
Csak a szeme fáj, s valami benne retteg,
Bár el tudná mondani, mi fáj,
Hogy jöhetne ő reá is gyönyörű nyár,
De csak sír, zokogva zokog,
Értelmetlen szavakat motyog,
Közönyös e szürke világra,
Nem vet pillantást emberek arcára,
És már hipp-hopp, nőttön megnőtt,
Gyermek akkor is, ha már felnőtt,
Anyja viszi-cipeli-hordozza,
Ő meg csak a magányt ostromolja,
Bús szavakat suttog csendesén,
Nem érti ezt a világ, a gyermek elmereng,
Hisz' szólalna ő, de hisz' nincs is kinek,
Ha szavát nem értik: akkor meg minek?
Kedves szemében a csönd szava szólal,
Síró lelkében autista baj van,
Tudja ő ezt jól, s mégis megremeg,
Csak szeressétek őt, emberek,
Forog még mindig maga körül réveteg,
Csavargatja fejét, hidd el, ez nem élvezet,
Én voltam e gyermek, szólok most
Már hangosan, köztetek, hozzátok,
Legyetek tisztában azzal,
Hogy a szeretetet szívetekben hordozzátok*